

mende, at den heller ikke har fundet Anledning til at forandre sin i den tidligere Betænkning nærmere begrundede Stilling til det foreliggende Lovforslag. Ved Siden deraf opstiller denne Gruppe, altsaa den ene Halvdel af Flertallet, eller rettere fremkommer med en Antydning om, hvad den mulig vilde kunne gaa ind paa, men at dette, som den vilde kunne gaa ind paa, ingen Maade falder sammen med det, som Regjeringen gjentagne Gange havde erklæret for efter sin Mening at være absolut nødvendigt for Kolonieme, det vil ethvert æret Medlem kunne overbevise sig om ved at gennemlæse paany Tilægsbetænkningen; det findes paa den anden Side. Nu var det vel muligt, at man under Forhandlingerne i Salen efter Sagens Tilbagevenden til Thinget fra de forskjellige Sider kunde have indtaget et andet Standpunkt end tidligere. Det var imidlertid ikke Tilfældet. Et æret Medlem, som saavel paa dette Trin som tidligere havde gjort forskellige Forsøg paa at bringe Forslag frem, som Flertallet kunde samle sig om, antydede ogsaa henimod Slutningen af den anden Behandling et Forslag, som han vilde indbringe, dersom Regjeringsforslaget skulde falde. Dette Forslag gik tilbids i samme Retning som Regjeringsforslaget, men ganske vist i meget affortede Dimensioner. Man vilde imidlertid kunne sige, at, om det end ikke omfattede tilstrækkeligt store Beløb ved sin Begyndelse, vilde det ved sin Vandring gennem Thinget kunne opnaa at indeholde større Summer. Men naar man vil spørge om, hvilken Sandsynlighed der var for, at dette ved privat Initiativ indbragte Lovforslag skulde kunne vinde Thingets Tilslutning i den Skikkelse, hvori det forelaa, endfige i en saadan Skikkelse, som Regjeringen kunde bruge, vil jeg henvise til de Udtalelser, som fandt Sted ved Slutningen af anden Behandling af det oprindelige Lovforslag fra Ordførerne for de to Grupper, der tilsammen dannede det knusende Flertal i Udvalget. Den ene af de ærede Ordførere syntes det meget om at gjøre at berybe det ærede Medlem, der havde stillet Forslaget, ethvert Naab om, at det kunde vinde Tilslutning. Jeg vil ikke trætte det ærede Thing med at oplæse udførlig de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem, — de findes Sp. 1196 i Thingets Tidende, — men for at der ikke skal være nogen Tvivl om deres Karakter, maa jeg dog gengive nogle enkelte af dem. Den ærede Ordfører udtalte saaledes, at, naar det ærede Medlem talte om, at der var Billighed til at

faae et Lovforslag i Stand hos et Flertal af Udvalget, saa veed det ærede Medlem nok — jeg finder mig foranlediget til atter at fremhæve det — at til det Flertal hører jeg og mine Meningsfæller ikke. Det var altsaa i alt Fald den ene Halvdel af Udvalgets Flertal, der modsatte sig Forslaget. Ordføreren for den anden Gruppe, den anden Halvdel af Udvalgets Flertal, udtalte blandt Andet (se Sp. 1197): „Jeg fremhæver kun, at vore Betingelser ere tydelig fastsatte i Betænkningen og nærmere forklarede under Debatten. Paa disse Betingelser have vi gjort vore Tilbud; vi forandre dem ikke og tage ikke en Løddel tilbage.“ Men naar Forslaget ikke blev forandret, og ikke en Løddel taget tilbage, var det, efter Regjeringens Overbevisning fuldstændig ubrugeligt. Det maa nu overhovedet forekomme noget besunderligt, at, naar man virkelig vilde en Overenskomst i det sidste Dieblisk, at den saa skulde tilveiebringes ved først at slaa et Lovforslag ihjel, der var lige ved Slutningen af sin anden Behandling, for at indbringe ved privat Initiativ et nyt Forslag angaaende det samme Emne. Den hurtigste Fremgangsmaade vilde unægtelig have været den at lade Forslaget gaa til tredje Behandling og saa rette det paa den Maade, man kunde blive enig om indbyrdes og med Regjeringen, og derefter lade det gaa til Landsthinget. Derom var der imidlertid slet ikke Tale, og jeg maatte for mit Vedkommende staa saa meget mere tvivlende overfor Antydninger om Muligheden af en Overenskomst, som der ikke under Sagens gjentagne Behandling i Udvalget efter Tilbagevisningen havde været givet mig nogen Anledning til at forhandle med Udvalget om saadanne Forandringer, som kunde have ført til en Overenskomst, og det, skjøndt jeg i den forudgaaende Behandling havde udtalt, at jeg var villig til at gjøre meget store Indrømmelser. Jeg tror altsaa ikke, at der kan rettes nogen Dadel mod mig for ved ikke at give tilstrækkelig Tid at have forhindret, at der kom en Overenskomst tilveie mellem Regjeringen og dette Thing om de Foranstaltninger, der skulde træffes for at hjælpe St. Croix. Under Forhandlingen betonedes jeg flere Gange, og det stærkt, hvor nødvendigt det var at hjælpe hurtigt. Skjøndt Hjælpen, saa snart som Forventningen om at kunne bringe den i Overensstemmelse med dette Thing var bristet, blev sendt saa hurtigt, som det var muligt, foreligger der dog nu for mig tilstrækkelige Vidnesbyrd om, at baade den Hjælp, der afgik sieblikkelig, og den, som paa anden Maade har